

HALINA PAWLOWSKÁ CESTA ZA LÁSKOU

motto

Cesta za láskou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Halina Pawlowská, Lubomír Teprt

Cesta za láskou – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

HALINA PAWLOWSKÁ

LUBOMÍR TEPRT

CESTA ZA LÁSKOU

Praha 2016

VŠEM MÝM NEJBLIŽŠÍM,
KTERÍ VŠECHNO VĚDÍ

PROLOG

„Milování je jediná dřina, která stojí za to!“ řekl někdo chytrý, a já jsem proto překonala svou lenost a vydala se na cestu. A zažila jsem nevídané věci, prožila jsem nevídané vztahy a spořádala jsem nevídaná jídla. A taky jsem se občas ponořila do vzpomínek anebo jsem spřádala velkolepé plány a pak jsem to všechno napsala.

A o tom je tahle knížka. Třeba vás bude inspirovat a řeknete si jako já, že balit se musí, ale zabalit to ještě nemůžem!

HRABĚ^v Z WACHAU

Jsem citově okoralá. Jako krajíc chleba, který někdo zapomněl na kuchyňské lince a on tam leží už několik dnů. Chybí jen málo, aby ztvrdl na kámen a rozpadl se v prach.

Přesto, anebo právě proto, se mi docela daří v mé práci. Píšu knihy, vystupuji v televizi a taky jsem pronikla až za hranice, protože čtyřikrát za rok mám talk show v jednom kulturním domě v Rakousku blízko našich českých hranic. A právě tam se to stalo.

Protože královna Alžběta II. nedávno oslavila své devadesáté narozeniny a protože se připomíná

sedmisté výročí narození Karla IV., tak jsem si do své rakouské talk show pozvala jednoho staršího, ale pořád dost atraktivního rakouského hraběte, jednoho protivného českého historika a jednu vychrtlou novinářku, jejíž specializací je modrá krev.

Naše talk show proběhla nebývale dobře. Kladla jsem decentně rafinované otázky a mí hosté na ně srdečně a fundovaně odpovídali. A pak byl konec a pan hrabě si mne vzal stranou a pošeptal mi:

„Jste sympatická a krásná žena. Závidím vašemu manželovi, že vás má.“

A já jsem řekla: „Můj manžel umřel.“

A hrabě, místo aby posmutněl a projevil mi soustrast, tak zaržál nadšením a zvolal:

„Tak to za mnou musíte přijet ke mně na zámek!“

Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, jak hraběti bíle svítí jeho vlastní zuby, že měří přes metr pětáosmdesát, že je dlouho rozvedený a že v jeho očích nevidím jen všechna ta panství, která mu patří, ale taky vášeň, kterou postrádám tak dlouho.

V tu chvíli jsem se vznesla, jako kdyby do mne napumpovali helium.

Okoralý krajíček se proměnil ve sladký koláček.

„Určitě přijedu!“ vypískla jsem nadšeně. A pak náš směle se vyvíjející vztah přerušil ředitel kultu ráku, který mi nešetrně sdělil, že na mne čeká auto, které mne odveze do Prahy.

Hrabě se usmíval, já se taky usmívala. Plaše, chtěla jsem totiž, aby hrabě pochopil, že jsem po-

řád tak nějak dívče, snad přímo panensky cudná, a přitom dychtivá, jako jsem byla kdysi.

„Nepotřebujete si před cestou odskočit?“ zeptal se mne ředitel.

Od zhruba svých sedmi let před všemi muži tajím své fyzické potřeby, ale dřív než jsem stačila říci: „Ne! Protože já piju jenom rosu a maximálně si zobnu okvětního plátku růže... proč bych si odskochovala?!“, tak hrabě řekl:

„Ano! Odskočím si rád.“

A protože hrabě byl tak samozřejmý, tak jsem taky kývla.

Ředitel nám vlastnoručně odemkl svůj přísně strážný privátní záchod. Zkontroloval, zda je v bezvadném stavu, a hrabě mi dal galantně přednost.

Byla jsem psychicky vyřízená. Nemám ráda posluchače při mých intimních činnostech, a už vůbec ne, když je to šlechtic.

Soukromý záchod rakouského ředitele byl nejmenší záchod na světě. Komůrka měla tak metr a půl, takže jsem se nejdřív musela plazit po zdi, a teprve pak jsem mohla zavřít dveře a spustit se na mísu. Má hrůza, že by mne mohlo být skrz dveře slyšet, byla tak silná, že jsem své močové cesty zredukovala na šířku nitě a můj močový měchýř svou běžnou dávku omezil na tenký pramínek. Byla jsem tichá jak kočka ve tmě. Ulevilo se mi. Bylo po všem. Asi i proto mne zachvátila vlna nespoutané radosti. V záchvatu absolutní euforie jsem toaletní papír

neodtrhla jako normálně, ale mávla jsem furiantsky paží jak dirigent, který svůj orchestr vede do finále.

Mé gesto roztočilo celou toaletní roli, která šílenou rychlostí chrlila papír, že jsem si hned vzpomněla na pohádku Hrnečku, vař. Z držáku se odvíjely nekonečné metry, které jak girlandy zaplnily miniaturní komůrku.

Na jednu vteřinu mne napadlo, že to takhle nechám, že prostě vyjdu jakoby nic a že budu předstírat, že to s tím papírem provedl někdo přede mnou... Oblékla jsem se. Maminka mi vždycky říkala, že musím dbát na to, abych každou katastrofu řešila důstojně. Pokusila jsem se v záplavě papíru najít začátek. Nešlo to, mávala jsem zběsile rukama jak gymnastka při sestavě se stuhami. Mé pohyby byly na křehkou toaletu příliš. Poklop nad mísou se uvolnil z umělohmotných pantů a s rachotem spadl na dlaždičky.

„Jste v pořádku?“ ozval se ředitel.

„Už jdu,“ vypískla jsem, i když se mi na čele dělaly obrovské krůpěje potu. Stékaly mi do očí a rozmazané maskaro nesnesitelně pálilo.

Zřetelně se mi vybavila vzpomínka, jak jsem jednou byla na zámku Hluboká a tam nám průvodkyně ukázala místo, kam i pan král chodí sám. Byl to výklenek s malinkatým otvůrkem na kamenném sedadle. Průvodkyně nás tehdy informovala, že naši předci byli mnohem drobnější, než jsme my, a že proto i jejich toalety byly mnohem subtilnější než dnes.

Bylo mi jasné, že kdyby hrabě uviděl škodu, kte-

rou jsem napáchala, řekl by si: „Tak ta se ke mně nevejde! Ta by mi ještě zbořila celý zámek!“

Bušilo mi v hlavě. Poklop se zašprajcoval za rezervoárem, a jak jsem se k němu nahnula, tak mi z krku sklouzl popruh mé elegantní červené kabelky a ona se žbluňknutím sjela do mísy. Na moment jsem měla pocit, že mám zlomený vaz. Pak se ve mně probudila prvoligová tenistka a smečujícím švihem jsem tašku z mísy vytáhla. Kabelka vylétla velkým obloukem. Narazila do stropu, zakalenou záchodovou vodou ohodila všechny čtyři stěny a spadla mi na obličej.

Možná tak sekundu jsem byla v bezvědomí. Pak mi došlo, že kabelka neměla zapnuté všechny kapsičky a že mi z ní do mísy vypadl mobil. Když jsem ho konečně vylovila, sjely mi z nosu brýle, na které jsem si vzápětí šlápla.

Ani po nájezdu několikačlenné heavymetalové kapely v heroinovém rauši by záchod nevypadal hůř.

Vyšla jsem z něj asi po dvaceti minutách. Byla jsem poprášená omítkou, s brýlemi nakřivo, s černými šmouhami na obličejí, pod mou kabelkou se dělaly louže a já měla výraz maniaka, který právě rozčtvrtil hned několik mrtvol najednou. Nedívala jsem se napravo ani nalevo, jen jsem šla ven. Pryč od hraběte, pryč od koláčku ke skývě, z které brzo zbyde jen prach...

A jak to dopadlo? No... Ve Wachau na zámku je záchodů patnáct. A deset je jenom mých!

MERUŇKOVÝ KOLÁČ Z WACHAU

Na těsto

200 g hladké mouky
100 g másla
1 vejce
50 g moučkového cukru
1 lžička strouhané citronové kůry
1 lžička prášku do pečiva

Horní vrstva

350 g vypeckovaných meruněk
250 g tvarohu
125 g zakysané smetany
80 g másla
80 g moučkového cukru
1 vanilinový cukr
4 žloutky
4 bílky
1 starší rohlík
mléko na pokropení rohlíku
20 g hladké mouky
citronová kůra

Nejdřív připravíme křehké těsto a necháme ho půl hodiny v lednici. Rohlík rozdělíme na několik kousků a štědře ho pokropíme mlékem.

Máslo, žloutky a cukr ušleháme do pěny, přidáme citronovou kůru, mouku, tvaroh, smetanu a vymač-

kaný rohlík. Pořádně promícháme. Z bílků ušleháme tuhý sníh a lehce ho vmícháme do tvarohové směsi. Rozehřejeme troubu na 175 °C. Dortovou formu vyložíme pečicím papírem a namačkáme do ní těsto tak, aby se po stranách co nejvíc zvedlo a vytvořilo koláčový okraj. Základní těsto zalijeme tvarohovým těstem a urovnáme na něj meruňky. A dáme na hodinu do trouby. V Rakousku se k tomuto koláči tradičně pije pravá vídeňská káva (silná překápaná káva s mírně oslazenou našlehanou smetanou a špetkou práškového kakaa).

S VAŠÍKEM VE HVOZDECH

Některá slova nesnáším. Nedokážu je vyslovit, stydím se, když je slyším, a o každém, kdo je říká, si bez ohledu na jeho postavení myslím, že není dostatečně inteligentní. Je to tak, prozradila jsem právě svůj nadřazený postoj ke všem, kteří jsou schopni nahlas vyslovit slova: prdět, hajzl a gatky.

Prdět je snad nejhorší. Už teď, když to píšu, mám husí kůži vysokou metr. A prostě se musím omluvit, že to nechutné slovo takhle prezentuju, nejradši bych ho vypíjala, ale právě toto slovo mám spojené s místem, které patří k mému dětství i k mé divné lásce.

Tetička Kolářová slovo prdět nepoužívala. Používala slovo, které mi kdysi připadalo taky děsné, ale tak nějak míň. Dnes se mi toto sloveso, i když jsem zhrublá odžitými roky, jeví překvapivě ještě strašnější než tehdy.

Tetička Kolářová „pukala“. Abyste rozuměli, tetička Kolářová hrála s mými rodiči karty a trpěla plynatostí. Byla příliš slušně vychovaná, aby si ulevovala u stolu, zároveň ale nechtěla opouštět rozehranou hru, a tak vždycky jen vykřikla: „Já puknu!“ a běžela do předsíně, kde její útroby vykonaly své a tetička se vzápětí vrátila. Problém byl ten, že tetička se sice vracela po svých zvukových efektech, ale v oblaku, který měl stejný účinek jako zbraň, kterou se brání tchoř.

Má maminka nikdy neřekla nic. Byla ráda, že jsme u tetičky ve vile (máma slovo **vila** říkala tónem, jako kdyby ji sama postavila, a vždycky udělala malinkou pauzu, aby všem okolo naplno došla noblesa, která se k pojmu vila váže).

Můj otec to ale jednou nevydržel, ovíval se vějířem karet, z kterých si sestavil čistou postupku, a řekl: „Milostivá! Tady pukat, venku páchat!“

Tím měl můj ukrajinský tatínek na mysli, že by pro všechny bylo lepší, kdyby si tetička ulevila u karetního stolku a svůj tchoří odér přemístila do chodby. Vyprskla jsem tenkrát smíchy, jak se tatínkovi povedlo se pregnantně vyjádřit, ale tetička Kolářová zbělela, stiskla pevně své silné,

měkké rty a ukázala prsteníkem s velkým modrým kamenem: „Ven!“

A to bylo naposledy, kdy jsme byli ve HVOZDECH.

Hvozdy jsou oblast, která se táhne v brdských lesích mezi Štěchovicemi až po vesničku Hvozdnici a městečko Davle.

Do Hvozďů jsme jezdili každé prázdniny od mých pěti do mých jedenácti let.

Hvozdy byly romanticky chladné, vlhké, tajemné... Tetička Kolářová byla ve svých osmnácti letech ošetřovatelkou, starala se vzorně o nemocnou manželku stavitele Koláře. Ta, když byla na smrtelné posteli, chytla tetičku za její oblou paži a poprosila ji:

„Bud' mému muži ženou, ať se mé děti stanou tvými dětmi a ať jste všichni šťastní!“

A tetička špitla: „Ano, jak si přejete...“ anebo možná jen útěšně vydechla: „To víte, že jo...“ anebo taky třeba vyjekla: „No to určitě!“

Jisté je, že tetička (Růženka Kozlová se tehdy jmenovala) si o třicet pět let staršího pana stavitele vzala, že se starala o jeho pět dětí a že si později s panem stavitelem pořídila ještě jednoho chlapčka Venouška.

Tetička Kolářová do Hvozďů jezdila s posvátnou úctou k ženě, která kdysi vilu zařídila, a podle jejích pokynů se tam snažila být šťastná. Stromy ve Hvozdech byly hodně vysoké, temné, hučely... Te-

tička si proto vždycky do Hvozdů brala hosty. Pak s nimi seděla na terase, pila víno a bosa chodila do lesa, kde si chodidla, věčně rozpálená nenaplněnou touhou, chladila v mechu.

Když jsme přijeli do Hvozdů, bála jsem se často i promluvit. Tak posvátně na mě dýchala ta velebná síla přírody a majetku. Vila byla opravdu přepychová. Byla dokonale vklíněná do zahrady i lesa. Třešňový sad byl rozdělen na horní a dolní část. V té dolní rostly stromy, které dávaly červené plody. Veselé chrupky, kterým pod rumělkovou slupkou prosvítalo bledě žluté maso, rostly tam třešně temně rudé, že připomínaly české granáty, rostly tam stromy s třešněmi, co pořád vypadaly jak lesklé vánoční koule... Podél plotu byly vysázené smrky a před nimi se houfovalo maliní. Maliny byly zahradní, obrovské jak štamprlata.

Horní část zahrady byla žlutá. Poprvé jsem zde ochutnala třešně žlutky, poprvé jsem tady viděla žlutý rybíz a žluté maliny jsem považovala za zázrak. Nebyly tak omamně vonící a lahodné jako ty červené, měly ale neznámou chuť, která mi evokovala vzrušující možnosti, které jsem tušila před sebou...

V dolní zahradě byl bazén. Takový ten klasický, prvorepublikový, s kamennými schůdky. Měl tvar obrovské, hluboké rakve a podél něj vždy byla připravena bidla se sítkami, aby se z vody daly vytáhnout listy a hmyz.

Kousek od bazénu stála houpačka. Později jsem

se dozvěděla, že se jí říká anglická. Byla veliká, se dvěma lavičkami proti sobě, s podlahou z latěk, na kterých jsme stáli s rozkročenýma nohama, abychom udrželi rovnováhu, a když jsme těžkou houpačku rozhoupávali, dávali jsme do stehů a lýtek tolik síly, že jsme museli jít do dřepu. Vedle „Angličanky“ visela na rozeklané borovici houpací síť. Měla indiánské třásně a chodili si do ní čist samotáři.

Hned za houpačkami byla v plotu skrytá branka a za ní už byl les. I ten patřil tetě. Stavěla jsem si v něm domečky z klacíků a byla jsem pyšná, že se sama v lese nebojím, i když jsem pořád nenápadně pokukovala po brance, jestli mi ji náhodou někdo nezavřel. V lese rostly hnědé hříbky, v borůvčí často svítil žlutý klouzek a taky jsme v trávě nacházeli bedly. Ty teta smažila na rozpáleném sádle, kmínovala jim jejich klobouky a pak je podávala na plátcích večky, které opekla nasucho a potřela česnekem.

Teta byla kyprá, s velkými nadry, veselá, s neposedným drdolem blond vlasů a s neutuchající touhou po hazardu. Teta milovala žolíky, kanastu, mariáš, bridž, kvarteta i Člověče, nezlob se. Vždycky se s tetou hrálo o peníze a vždycky, když teta začala prohrávat, tak švindlovala. Žolíky si schovávala pod sukni a někdy i do výstřihu. Tetička milovala velké šperky, všechny byly jen lacinou bižuterií, ale na ní vypadaly jak pravé klenoty. Teta byla ke všem svým dětem srdečná a milující, jen mně se zdálo, že s přibývajícími lety se v tetině vyprávění

objevuje jméno syna Vašíka častěji než jména dětí z prvního manželství. Když jsem tetu potkala v dospělosti, ujasnila jsem si, že jsem se tehdy nemýlila. Stáří tetu dokormidlovalo do stadia, kdy už necítila potřebu být spravedlivá. Sobecky upřednostňovala své biologické dítě a bylo jí úplně fuk, co si o tom myslí celá její vyvdaná rodina.

Teta byla bezvadná kuchařka. Vařila nejradši z toho, co měla právě k dispozici. Z třešní, z hub, z točeného salámu, který jsme si koupili ve vyhlášeném řeznictví v Davli. Tam jsme se chodili koupat na soutok Vltavy a Sázavy. Většinou jsme tam ze Hvozdů šli pěšky. Nejdřív jsme opatrně sestupovali po klikaté lesní stezce příkrým svahem až k Vltavě a pak jsme šli podél řeky. Břeh byl vydlážděný nepravidelnými kameny a na těch jsem vždy našla spoustu malých hlemýžďů s pruhovanými ulítkami. Mnohokrát jsem si je přinesla do vily a pak jsem je uvěznila ve svém lesním domku z větviček. Naštěstí hlemýžďi toho vydrží hodně, uhynul mi jen jeden, kterého jsem zapomněla na terase na prudkém slunci.

V Davli jsme si vždycky koupili v samoobsluze hrozně mastné karlovarské rohlíky a pak jsme se nechali převézt přes řeku na poloostrov s výčnělkem, z kterého se dalo koupat přímo v místě, kde se řeky slévaly. Milovala jsem to, i když jsem se trochu bála. Sázava byla hnědá, teplá a cítila jsem, že je to přátelská řeka. Vltava byla studená, šedá a tak

nějak nemilosrdná. Plavala jsem vždycky v Sázavě a pak jsem opatrně stočila svá tempa do Vltavy. Ochladila jsem se, chvilinku jsem zápasila s proudem a rychle zpátky do bahna...

Ve vile u tetičky měli stálé nájemníky. Byli to manželé Hrapčíkovi. Pan Hrapčík byl generál československé armády ve výslužbě a paní Hrapčíková byla Dánka. Šíleně elegantní. Nikdy jsem ji neviděla v ničem jiném než v černém roláku, v šedé sukni těsně ke kolenům a v perlách na krku. Ty byly, na rozdíl od všech, které nosila tetička, bez pochyb pravé.

Když jsem se zamilovala do Vašíka, bylo mi asi deset. Už tehdy má prsa lehce pučela a těžkly mi nohy. Taky pas se mi vyrýsoval, takže mi od něj odstávalo tričko. Nosila jsem tehdy pevně utažený ohon. Jednou se mi na houpačce při divoké jízdě mrskal tak, že se mi přetrhla gumička. Vlasy se mi přelily přes ramena i obličej. Vašík na mne fascinovaně zíral a já se utíkala schovat. Styděla jsem se, jako by mne přistihl nahý.

S Vašíkem jsme si z Hrapčíkových dělali legraci. Bylo to divné, jak v té chladné vile na samotě žili opuštěně celý rok. Připomínali mi hrdiny ze strašidelného filmu. Hrapčíkovi byli nesmírně tiší. Jen občas seděla paní Hrapčíková na verandě, kde bylo šero i v poledne, protože ji stínily vzrostlé stromy. Paní Hrapčíková v roláku kouřila a pan Hrapčík v útrobách jejich bytu chrčivě kašlal. Často kýchal.

Jednou Vašek dělal, že taky kýchá. „Hra-pčík!!!“

pitvořil se a opakoval to do zblbnutí. Pamatuju si, že jsem na sobě měla tepláky a že jsem v nich smíchy spadla do bazénu. Pak ze mě kapala voda, ale bylo teplo a my jsme šli na schodiště, které bylo noblesní, jako ostatně ve Hvozdech všechno, protože přes dubové dřevo byl na kovových tyčkách připevněn běhoun. Schválně jsme postávali na odpočívadle vedle verandy, kde paní Hrapčíková pokuřovala a vykřikovali jsme:

„Hra-pčík! Hra-pčík!“

Když jsme takhle šíleli asi půl hodiny, tak se náhle otevřely dveře, v nich stál pan generál, namířil na nás svou dýmku a zařval: „Ven! Nebo vás zastřelím!“

Běželi jsme do zahrady stylově, jako když do nás střelí. Vašík se dokonce rozbrečel, i když mu bylo třináct, a tetička Kolářová řekla, že pan generál ve Hvozdech bydlí proto, že potřebuje klid, protože má pocuchané nervy.

Hrapčíkovi pak byli ještě tišší než jindy a já je neviděla celý týden. Jen jednou kvečer, když jsem se nakláněla z naší horní terasy, tak jsem zahlédla ohníček cigarety. Tehdy jsem z terasy plivla. Paní Hrapčíková ke mně zvedla svůj ušlechtilý obličej, svítil do šera... Rychle jsem odskočila od zábradlí. Ten večer jsem se šla s Vašíkem zhoupnout. Něco nás k sobě táhlo, dneska už vím, že to bylo mé probouzející se ženství a Vaškův testosteron, ale tehdy jsem se cítila s Vašíkem tak nějak osudově spjatá. Jako pruhovaní hlemýždi,

které jsem přistihla, jak stojí vedle sebe propojení vláknky, která vycházejí z jednoho těla, aby končila v druhém. Vašek dal do rozhoupání anglické houpačky všechnu svou energii. Křičela jsem: „Dost už, nech toho! Dost!“ Vašek z houpačky seskočil. Dávno už jsem neseseděla na lavičce, válela jsem se po dřevěných špruších zleva doprava. Jedna lavice mi skřípla kotník, druhá mne bouchla do čela... Podlaha houpačky mne vyhazovala do výšky, ztěžka jsem dopadala... Vašek si skokem z houpačky sedřel holeň, crčela mu krev, odbelhal se. Kvílela jsem: „Zastav mě, zastav!“

Houpačka se pomalu uklidňovala, hodně pomalu... Motala se mi hlava a zvedal žaludek. Zavřela jsem oči. Pak jsem ucítila tabák.

Pan generál Hrapčík houpačku definitivně zabrzdil. Vzal mne do náruče. Opatrně mne odnesl až do svého tmavého obýváku. Položil mne na pohovku.

Paní Hrapčíková mi okamžitě dala studený obklad na čelo a přinesla mi vodu s třešňovým sirupem. Opatrně jsem se rozhlédla. Takový nábytek jsem ještě nikdy neviděla. Samet a plyš. V obýváku byl krb, a i přesto, že bylo léto, tak v něm žhnula polena. Na krbové římsě stála fotografie. Trochu tlustý kluk s růžovou pletí a světlemodrýma očima.

Paní Hrapčíková mi otlučená místa namazala mastí, pan generál kýchl. „Hra-pčík!“ vybavilo se mi a zrudla jsem hanbou. Paní Hrapčíková si toho všimla.

„Manžela zranili na vojně,“ řekla tiše. „Kulka mu pochroumala hrtan, proto tak chraptí a kýchá...“

„A proto je nervózní?“ zeptala jsem se.

A paní Hrapčíková zledověla, že byla jak ten ob-
vaz na mém čele, odtáhla se a řekla: „Ne, proto ne!“

S Vaškem jsem nemluvila, zlobila jsem se na něj, a když jsme se chystali jít, tak jsem se vyplížila do komory, kam do chladu tetička uložila náš mouč-
ník. Nenápadně jsem odnesla jednu z misek.

A pak jsme všichni, už po večeři, ke které byly
pečené hříby a maso s třesňovou omáčkou, sedě-
li na terase, když přišel na řadu dezert. Pomáhala
jsem ho tetičce servírovat. Každý dostal lesní ja-
hůdky s pořádnou čepicí šlehačky. Vaškovi jsem
misku podala já. I lžičku jsem mu úslužně přichys-
tala. Vašek mne nenápadně pohladil po ruce. Ne-
chala jsem ho. A pak Vašek nabral sousto, ztuhl,
zavřeštl a porazil stůl. Má pomsta byla doslova
a do písmene sladká. Vaškovi jsem totiž pod na-
šlehanou šlehačku schovala slimáka. Byl tlustý jak
hadice a dlouhý asi dvanáct centimetrů. Nejodpor-
nější na něm byla jeho barva. Slimák byl masově
červený, trochu do hněda, vypadal jak zašlá krev.

Jednou v létě Hrapčíkovi ve vile nebyli. Tetička
mi řekla, že pan Hrapčík zemřel. Dostal obyčejnou
angínu, ale díky starému zranění se mu krk zanítil
tak, že dřív než pro něj do Hvozdu přijela sanitka,
tak se udusil. Paní Hrapčíková se vrátila do Dánska.

„Kdo to je ten kluk, co měli na krbu?“ zeptala

jsem se. A teta mi řekla, že jejich syn. Že jednou šla celá Hrapčíkova rodina k někomu na návštěvu do činžáku blízko Národního divadla. A tehdy si Hrapčíkův syn vymyslel, že si s rodiči zahraje hru. Že se s nimi vsadí o to, kdo bude rychlejší. Jestli oni, kteří půjdou do třetího patra po schodech pěšky, nebo on, který tam pojede skřípajícím, pomalým výtahem. A protože syn naléhal, tak mu Hrapčíkovi vyhověli. Běželi do třetího patra, a když už tam skoro byli, tak zazněla rána jak z děla a výtahová kabina prudce sjela do suterénu.

„Utrhlo se něco, co ten výtah vyvažovalo, takové to velké závaží,“ vysvětlovala mi teta. „To železo projelo kabinou a kluka nabodlo jak párátko jednohubku.“

Do Hvozdů jsem se s přítelem vydala letos na jaře. Cesta lesem byla vymletá jako kdysi, ze zahrady se stal park bez ovocných stromů, plot do lesa už nebyl z planěk, ale tvořila ho kamenná zeď. Branku jsem v ní nenašla. Odvážně jsem vylezla na pařez, abych přes plot viděla na vilu. Nepřipadala mi už tak honosná, ale něco těžko postižitelného se chvělo ve vzduchu jako tenkrát. Něco tajemného a zároveň vábivého. A tak jsem svého přítele chytla za ruku, přitulila jsem se k němu, abych v těch lesních hvozdech pocítila lidské teplo, a řekla jsem mu, že ho mám ráda, a že kdyby mi chtěl někdy náhodou ublížit, tak se budu bránit všemi způsoby. Slimáky nevyjímaje.